

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
התגרות	ע"פ 3071/92 אזולאוס	אזולאוס חשד באשתו כי בוגדת בו עם אחר, וכן היה נושא תמיד אקדח. השניים הגיעו לפניו, אשתו אמרה "הנה זה אמת, אתה יכול לקפוץ". אזולאוס ירה בהם באקדחו והרגם.	התקיים המבחן הסובייקטיבי והאובייקטיבי לקנטור. המבחן האובייקטיבי לקנטור הוא בעייתי.
התגרות	דנ"פ 1042/42 ביטון	ביטון ובנישתי ישבו יחדיו והשתמשו בסמים. התווכחו בשל חוב של ביטון לבנישתי שהיה מוכר לו סמים. בנישתי תקף את ביטון והפסיק, בנישתי התאושש, לאחר-מכן שבו להשתמש בסמים, הויכוח התחדש, בנישתי איים לבוא לבית הורי ביטון ו"לעשות להם את המוות". ביטון היכה אז את בנישתי נמרצות בזנב של פגז-מרגמה וגרם כך למותו.	המבחן האובייקטיבי להתגרות/קנטור מצטבר על הסובייקטיבי. המבחן האובייקטיבי מאזן בין ההכרה בחולשה האנושית לבין הרצון לקדש חיי אדם ולהגן על בטחון הציבור. (פלר וקרמניצר מתנגדים למבחן האובייקטיבי.) בהמ"ש מבקש מן המחוקק לחייב המבחן האובייקטיבי בנוסח החוק, ולא לאלצו להפעילו דרך ה"כוונה תחילה" – אך בינתיים ממשיך לעשות זאת. בהמ"ש מבקש מן המחוקק לאפשר להתחשב בנתונים מסוימים שהינם סובייקטיביים לממית – אך בינתיים לא יתחשב בהם. לא התקיים המבחן האובייקטיבי להתגרות.
הכנה	דנ"פ 1042/42 ביטון	פלר סבור כי יסוד ה"הכנה" ב"כוונה תחילה" הוא יסוד נפשי-שכלי. בפסיקה (לא בעניין זה) נקבע כי זהו יסוד "פיזי טהור", אך יכול שיהיה שלוב במעשה עצמו וללא שניתן להפריד ביניהם. בן-פורת ציינה שלפי ההלכה הקיימת כמעט שאין נפקות לדרישת ההכנה.	פלר סבור כי יסוד ה"הכנה" הוא יסוד נפשי-שכלי. בפסיקה (לא בעניין זה) נקבע כי זהו יסוד "פיזי טהור", אך יכול שיהיה שלוב במעשה עצמו וללא שניתן להפריד ביניהם. בן-פורת ציינה שלפי ההלכה הקיימת כמעט שאין נפקות לדרישת ההכנה.
אחריות מפידה	רע"פ 26/97 לקס	לקס היה מנהל חברת פ.ל.ח חשמלאות רכב. החברה לא העבירה את ניכויי מס הכנסה שניכתה מעובדיה.	עבירות שותקות שחוקקו לפני תיקון 39. קדמי: העבירות הרלבנטיות אינן עבירות של אחריות קפידה, כי לא נקבע כך בדין. נוסחן רק מעביר את נטל ההוכחה לנאשם.
אחריות מפידה	רע"פ 1875/98 אורן בנגב	חברת 'אורן בנגב' ומנהלה סויסה הורשעו בעבירות מע"מ. המחוזי קבע שהעבירות הן עבירות אחריות קפידה לכן לא הוטל מאסר, והמדינה ערערה על כך.	ברק: בהמ"ש יכול לפסוק גם כעת הלכה כי עבירה שחוקקה לפני תיקון 39 היא עבירת אחריות קפידה, אפילו שלא נפסק כך טרם התיקון העבירות המדוברות הן עבירות מחשבה פלילית רגילה, לפי הדין הקודם לתיקון 39: אינן כוללות את יסוד הזהירות הגבוהה הנדרש, והעונש עליהן גבוה. משום שהודו, הוכח היסוד הנפשי וניתן היה להרשיעם.
ניסיון	ע"פ 355/88 לוי	לוי כיהן שנים כממונה על מחוז ירושלים במשרד הפנים. ניצל לרעה סמכויותיו לקבלת שלמונים או להשגת העדפות לידידיו. הורשע בין היתר בהנעת אדם לעדות שקר; טען בערעור שמעשיו בעניין זה לא היו אלא הכנה, שכן מעשהו היה שיגור מכתב אל האדם אשר לא הגיע ליעדו.	אין לקבל את מבחן המעשה האחרון לפי השלמת הביצוע – די במעשה גלוי "המקרה" את תהליך הביצוע, ולעתים ניתן להסתפק גם בתחילת הביצוע. אין לפרש פרשנות מצמצמת את עבירת הניסיון להניע אדם לעדות שקר. אין נפקא מינה אי-הגעת המכתב לתעודתו; והמכתב מוכיח גם כוונתו של לוי.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
ניסיון	ע"פ 5150/93 סריס	סריס הודה שמשך אישה לסלעים כדי לבעלה, אך נאלץ לעזבה בלי לגעת באיברים אינטימיים או להפשיטה, כשהתקרבה מכוננית. ערער על הרשעה בניסיון לאונס.	התקיים יסוד נפשי דרוש, והמעשה היה רחוק מ"גבול ההכנה" לעבר ההשלמה, לכן הניסיון בוצע.
ניסיון	סרור	סרור יזם תגרה ותכנן לזרוק רימון כאשר הוא וקרבתו יצאו לחצר; התוכנית לא התממשה ולא זרק את הרימון. סרור טען שלא ביצע המעשה האחרון להשלמת העבירה.	סרור הורשע כלל המעשה האחרון אינו מקובל במשפט הישראלי
ניסיון; תחילת	ע"פ 401/99 מצארווה	מצארווה ניסה לאנוס אישה, אשר הכתה אותו והתחמקה ממנו. מצארווה הניח לה לבסוף. ערער על הרשעתו בניסיון לאונס וטען כי לא התכוון לאנוס בסברו כי האישה עוסקת בזנות וברצונות לשלם לה, וכן התחרט בשלב כלשהוא.	מצארווה לא חשב שהאישה עשויה להסכים לבעילה. מצארווה נכשל בהשלמת מעשהו ולא התחרט. לחרטה דרוש מניע מוסרי פנימי ולא מניע תועלתי או קושי חיצוני.
ניסיון	ע"פ 7399/95 נחושטן	נעמן ומגן, מנהלים במערך השירות של חב' נחושטן מעליות, פנו לאמאר, מנהל חברת מעליות מתחרה והציעו עריכת "הסדר כובל" למניעת תחרות או לחילופין רכישת חוזי השירות ע"י נחושטן. האפשרות הראשונה נפלה בפגישה משותפת עם מנכ"ל נחושטן, שסירב להסדר. השניים טענו ששיחותיהם היו רק בגדר הכנה ולא בגדר ניסיון	אין צורך בהסכמה של אמאר לקיום ניסיון – גם אם השלמת העבירה דורשת את הסכמתו; די בהצעה ובשידול. אוביטר: ייתכן שדי בהצעות לבדן. נאמן ומגן עשו כדי להגשים את המטרה ככל שביכולתם – חרגו מגדר ההכנה. פעולת מנהל נחושטן מהווה חרטה של החברה, הגם שסיבותיה כלכליות ולא מוסריות (היפוך הלכת מצארווה)
ניסיון	סנקר	סנקר וגרלה קשרו לפגוע באיש-הפשע אלפרון, אך זוכו מן הפגיעה באלפרון ובשוטר אלמוג. המדינה ערערה ודרשה הרשעה לפי 329(א)(2) בטענה שהמעשה הושלם חוץ מן הירי ממש באלפרון. (עבירת ניסיון מיוחדת) סנקר וגרלה נעצרו ליד בית-הקפה בו יושב אלפרון; הייתה להם תוכנית מפורטת, הכינו כפפות, מכוניות גנובות, ואקדחיהם היו דרוכים, לא נצורים, אך לא שלופים.	אין אבחנה חדה בין שלבי ההכנה והניסיון ההתייחסות לקיום ניסיון לפי עבירות ניסיון מיוחדות – כמו לשאלת קיום ניסיון לביצוע עבירה רגילה מבחנים בין ניסיון להכנה: "קרבה מספקת" (להשלמת ההתנהגות, וזאת במקום "המעשה האחרון") וכן "חד-משמעות". "קרבה מספקת": מיקום בשרשרות המעשים; מחוזק ע"י קרבה במקום ובזמן להשלמה. "חד-משמעות": כאשר צופים במעשים כסרט אילם, רגע התגבשות ההבנה אצל הצופים כי המעשים מכוונים לביצוע העבירה. שבח למשטרה על שעצרה את סנקר וגרלה עוד טרם שליפת אקדחים.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
ניסיון	סריס	סריס גרר אישה לכיוון סלעים, כדי לבעלה. סריס הודה שהתכוון לבעלה בכל מקרה. מכונית שחלפה גרמה לו להניח לאישה לפני שנגע בה מינית/הפשיטה. טען שיש להאשימו בניסיון לביצוע מעשה מגונה ו/או בתקיפה, כי עוד לא עבר מהכנת אונס לתחילת ביצועו.	די במעשהו של סריס להרשעה בניסיון לאונס.
ניסיון	קובקוב	קובקוב השיג/הכין בקבוקי תבערה, שם אותם בכיסו ונתפס.	זוכה מניסיון, משום שטרם גיבש החלטה לבצע את העבירה.
צדדים לעבירה	ע"פ 2796/95 פלוניס (הרימון בשוק הערבי)	טל, נחמיה, זאב וגרשון תכננו לזרוק רימון בשוק ערבי. טל ערך התוכנית לביצוע העבירה, סרק את המקום, קבע מועד, השיג אמצעים וערך הגרלה לקביעת זהותם של האנשים שיבצעו את המשימות. טל נמלך בדעתו, לא הגיע ביום הביצוע, ביקש בטלפון לא לבצע המעשה, אך עם התעקשות האחרים אמר "תעשו". זאב היסס ברגע האחרון, ונחמיה זרק הרימון. גרשון לא בא לזריקת הרימון, תפקידו היה להודיע לתקשורת וכך עשה. נחמיה זרק הרימון, 1 מת 7 נפצעו.	זאב מבצע-בצוותא, לא ניתן לומר שהתחרט. גרשון מבצע-בצוותא הגם שתפקידו לא כלל פגיעה באנשים. טל מבצע בצוותא, לא התחרט ממש. הוא לא רק משדל, היה מעורב בשלבי ביצוע. חשין: "מבחן העונש" – לפי חבותו המוסרית והחברתית של העבריין, המתבטאת בעונש, יש לקבוע האם הוא מסייע או מבצע בצוותא.
צדדים לעבירה	דנ"פ 1294/96 משולם	עוזי משולם עמד בראש עמותה למען חקר היעלמות ילדים בראשית ימי המדינה. בעקבות עימותים עם הרשויות, פציעת שוטרים ומעצר של מסי' אנשי משולם התבצרו אנשי משולם בביתו. משולם ועוזרו אוזן נעצרו בעת פגישת תיווך לסיום ההתבצרות לאחר המעצר היו חילופי יריות בין מתבצרים לבין המשטרה; מתבצר נהרג. משולם ואוזן הורשעו בעבירות שונות, ובפרט נקבע כי היו אחראים לירי לעבר המשטרה לאחר מעצרים.	חשין: מבצע ומבצע בצוותא הוא "עבריין עיקרי"; מסייע "עבריין משני"; משדל "שותל מחשבה פלילית". חשין: ממבצע בצוותא נדרשת תרומה פיזית, אך לאו דווקא בביצוע העבירה עצמו. קדמי: חבורה שהחליט לבצע עבירה – אין כל חבר בה הופך מיד למבצע בצוותא גם אם חלק מן החבורה ביצע לבסוף. מספיק שהשותפות בביצוע הייתה מצומצמת אם יחסו הנפשי של השותף הוא כשל המבצעים אחרים. קדמי: מבצע בצוותא לא חוזר להיות משדל אם נשללה ממנו שליטה בביצוע, בתנאי שעשה מעשים של השתתפות בביצוע. קדמי: שליטה פונקציונלית – במשבצת הביצוע שהוקצתה לאדם, לא שליטה מקיפה. קדמי: המשדל – "מעורב" אך לא "משתתף" בביצוע, לא נמנה על גרעין המבצעים הפנימי. ברק: בצריך עיון האם מי שמעשיו מהווים הכנה בלבד יכול להיחשב מבצע בצוותא. דורנר: ללא תרומה פיזית לביצוע (כולל הנחיה בעת ביצוע) – אין ביצוע בצוותא. נקבע בדעת רוב בניגוד לדעת דורנר כי משולם הוא מבצע בצוותא.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
צדדים לעבירה	ע"פ 8573/96 מרקדו	עבירות שונות בניירות ערך ע"י קשר בין מס' מבצעים טענו שיש לפצל עברותיהם	אין שיטה סדורה בשאלה האם לפצל עבירות לכמה עבירות נפרדות שיטת פלר לעניין פיצול: יש לבדוק קיום רצף, ליכוד עובדתי ונפשי, האם נוצרת מקשה אחת, שרשרת בה החוליות הדוקות זו בזו, יחס מנטאלי אחיד ותוכנית כוללת של העושה. הקושרים קשר אינם אחראים יתר אחריות פלילית על עבירות הנובעות מן הקשר – יש לבחון האם הם מבצעים בצוותא כרגיל; זאת לצד הרשעתם בקשר עצמו להרשאת מסייע דרושה הוכחת מודעות עם יותר גמישות בעניין מאשר מבצע בצוותא יש להפעיל מבחן משולב, סובייקטיבי ואובייקטיבי, של הגישות השונות לזיהוי מבצע בצוותא תרומה מינימלית לביצוע לא תהווה ביצוע בצוותא [ואולי לא שידול?] המעוררים סווגו כמבצעים עבירות בצוותא.
היסוד הנפשי	ע"פ 1100/93 סובאח	סובאח חצה בנסיעתו קו הפרדה רצוף, וחסם מסלולה של מכונית מולו; המכונית מולו נאלצה לסטות, נהגה איבד שליטה ופגע ברכב שלישי. נהרגו ונפצעו מספר נוסעים במכונית השניה והשלישית. סובאח הורשע בהריגה, הפקרה אחרי פגיעה, ועבירות תעבורה. טען שיש להרשיעו בגרימת מוות ברשלנות.	אופן הנהיגה היה, מבחינה עובדתית (ולא נפשית) בגדר "התרשלות רבתי". יש להבדיל בין קלות-דעת (פזיזות קלה) לאדישות (פזיזות חמורה). גולדברג: אם נמצא עובדתית כי מעשה הנאשם הוא סיכון בלתי-סביר/"התרשלות רבתי", חזקה על הנאשם כי היה קל-דעת לפחות. חציית פס הפרדה היא סטיה חמורה מרמת הזהירות הנדרשת. רשלנות של נהג המכונית השניה אינה מנתקת את הקשר הסיבתי בין מעשה סובאח לתוצאה.
היסוד הנפשי	ע"פ 3841/94 צלנקו	צלנקו החליט לעקוף בשיירת רכבים ע"י סטיה למסלול הנגדי, כאשר הפס המפריד בין המסלולים מקווקו. כאשר חצה את הפס בפועל, הפך הפס כבר לרצוף. רכב צלנקו התנגש בפינת רכב אחר, הרכבים "נזרקו" לצדדים, ורכב צלנקו פגע בהולכת-רגל והרגה.	נהג סביר לא היה פועל כמו צלנקו, ונהיגתו הייתה "התרשלות רבתי". אין לקבל את עמדת הרוב בסובאח לגבי חזקת פזיזות במקרה של "התרשלות רבתי".
היסוד הנפשי	ע"פ 1982/98 מירו	מירו שיחק באקדח חברו השוטר, נפלט כדור והחבר נהרג. הורשע בהריגה עם עונש מופחת. ערער על הרשעתו והמדינה ערערה על העונש.	די במודעות חלקית לקיום הנסיבות אם לא נבדק החשד (די במודעות לאקדח ואין צורך במודעות לקיום המחסנית, כאשר המשחק באקדח לא בודק נוכחותה) חזקה על אדם הסוחט הדק אקדח שהינו מודע לאפשרות ירייה מצא: אם נקט הנאשם באמצעים לקידום פני הסכנה יקל על בהמ"ש לקבוע כי היה קל-דעת ולא אדיש.
היסוד הנפשי	ע"פ 686/80 סימון טוב	סימון טוב הורשע ברצח בכוונה תחילה של ידידתו לשעבר, לאחר שסירבה לשוחח עימו ואז מצאה מקיימת יחסים אינטימיים עם אחר. ההמתה בוצעה בירי באקדח.	ניתן להניח שמי שעשה מעשה אשר באופיו ובמהותו מיועד לגרום תוצאה מסוימת, התכוון להביא לתוצאת מעשהו. התגרות צריכה להיות סמוכה בזמן לביצוע ההמתה, מבלי שנתקבלה כבר ההחלטה להמית.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
היסוד תנפיש רפאל	ע"פ 419/68	רפאל עקף מכונית שלפניו במעבר על פס לבן רצוף; לא הבחין בשל טווח הראות ברכב שבא מולו; התנגש ברכב שממול וגרם למות שניים.	המבחן לפזיזות הוא סובייקטיבי. רשלנות ופזיזות – שונות; הרשלן אינו מודע לדבר-מה, הפזיז הולך מדעת מול פני הסכנה. עקיפה על פס לבן רצוף היא פזיזות, שכן העוקף מודע לסכנת ההתנגשות.
היסוד תנפיש בן ברוך	ע"פ 384/80	בן ברוך הורשע בקבלת נכסים שהושגו בפשע (התפרצות). בערעור טען כי לא ידע אלא שהושגו בעוון (גניבה).	ניתן ללמוד על המודעות לקיום הנסיבות גם מתוך נסיבות המקרה הכוללות, ולא רק מראיות ישירות. אם מערכת הנסיבות מצביע בחזקה על מודעות, קמה הנחת מודעות אשר על הנאשם לסתור.
היסוד תנפיש חסן	ע"פ 6066/94	חסן דקר למוות אדם – שבע דקירות, חמש באחורי ירך שמאל, אחת בקדמת שוק שמאל ואחת קטלנית בלב. חסן הורשע ברצח בכוונה תחילה.	חזקה שנאשם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשהו. דקירת סכין במקום רגיש אינה מלמדת בהכרח על כוונה לדקור במקום זה, אפילו כשהסכין ארוכה ומושחזת. אם המניע יכול לבוא על סיפוקו בעבירה קלה, אין להניח כוונה לעבירה חמורה יותר. הערעור התקבל – נקבע שחסן אשם בהריגה בלבד.
הלכת תנפיש בורוכוב			הלכת הצפיות לא חלה על עבירת איסור לשון הרע. החלת הלכת הצפיות על איסור לשון הרע תהווה פגיעה מוגזמת בחופש הביטוי.
הלכת תנפיש ביטון נ' סולטן	רע"פ 9818/01	המערערים פרסמו כתבה עם תמונות של המשיבה. הורשעו בפרסום לשון הרע בבמ"ש השלום, ערעורם למחוזי נדחה.	אין לראות בס' 20(ב) לחוק העונשין הסדר שלילי לעניין תחולת הלכת הצפיות. מאוששת ההלכה מבורוכוב נ' יפת: הלכת הצפיות לא חלה על איסור לשון הרע. חשין (דעת מיעוט): יש להחיל את הלכת הצפיות על איסור לשון הרע.
הלכת תנפיש עיגמי	ע"פ 63/58	בעל שלח צלמים לבית אשתו, להוכיח בצילום כי קיימה יחסי מין עם אחר. הצלמים נכנסו לדירה ללא אישור האישה, וצילמה לצורך השגת ראיות. הצלמים הורשעו בהסגת גבול וערערו, בטענה שלא התכוונה להרגיז, להקניט וכו'.	חלה הלכת הצפיות: ברוב המקרים אין כוונת אדם להפחיד, להעליב או להקניט, אך לו מודעות מלאה/קרובה לכך שאלה יהיו תוצאות מעשיו. מכאן שאם יש רצון לתת תוקף יעיל לאיסור, יש להחיל את ההלכה.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
הלכת הצפיות	ע"פ 2831/95 אלבה	הרב אלבה, מורה בכולל במובלעת היהודית בחברון, פרסם דברים המתירים או מעודדים הרג לא-יהודים.	מצא: ניתן וראוי לפרש את הלכת הצפיות כחלה גם על "עבירות מטרה" התנהגותיות. תוכן מסית משמש ראייה למטרה להסית; לגבי תוכן ניטראלי יש להוכיח על-סמך ההקשר. ברק: הלכת הצפיות החקוק מתייחס רק לעבירות תוצאתיות. לגבי "עבירות מטרה" התנהגותיות, יש לקבוע לגבי כל עבירה לגופה האם חל לגביה הכלל אם לאו. בך: יש להחיל את הלכת הצפיות על עבירות מטרה התנהגותיות. גולדברג: הלכת הצפיות אינו כלל ראייתי אלא תחליף מהותי. גולדברג: מבדיל בין "כלל הצפיות" שבחוק ו"הלכת הצפיות" שבפסיקה לגבי עבירות התנהגותיות. דורנר: הלכת הצפיות צריכה לחול על עבירת התנהגות כאשר המטרה היא תוצאה הצומחת באופן טבעי מן ההתנהגות האסורה. דורנר: הלכת הצפיות לא צריכה לחול אם התרחשות התוצאה תלויה בגורמים אחרים, כגון תגובה של אחרים למעשה; אז לא ניתן לצפות קרוב לוודאי את התרחשותה. דורנר: אין לכלול יסוד של הסתברות לגזענות אצל הנחשפים לדברים ביסודות עבירת ההסתה לגזענות.
הלכת הצפיות	ע"פ 5640/97 רייך	רייך, דירקטור בחברת יונידרס, מכר מניות לקראת הנפקת מניות חדשה של החברה, מבלי לדווח. כך נכלל פרט מטעה בטיוטת תשקיף החברה. רייך הורשע בעבירות על חוק ניירות ערך, ובפרט בפעולה "כדי להטעות משקיע סביר"	תיקון 39 לא נטל את כוח הלכת הצפיות לגבי עבירות שאינן תוצאתיות. היות הפרט מטעה נבחן ע"י בהמ"ש (מבחן אובייקטיבי)
הלכת הצפיות	רע"פ 9818/01 ביטון	סולטן פרסם כתבות התוקפות את ביטון, וזוכה. ביטון ערער בדרישה להפוך את הלכת בורוכוב נ' יפת ולהחיל את הלכת הצפיות על עבירת לשון הרע.	ס' 20(ב) אינו הסדר שלילי, יש לקבוע בכל עבירה לגופה האם חלה הלכת הצפיות. הלכת הצפיות לא תחול בעבירת לשון הרע. חשין: יש להחיל את כלל הצפיות על עבירת לשון הרע, כדי להגן על שמם הטוב של הבריות. מצא, נאור: יש להחיל את כלל הצפיות על כל "עבירות מטרה" ההתנהגותיות.
רשלנות	ע"פ 196/64 בש	בש הותיר מקרר בחצר. שני ילדים שיחקו בו, ננעלו בתוכו ומתו. הורשע בגרימת מוות ברשלנות, וערער בטענה שלא צריך היה לצפות את שאירע. הביא עדים רבים שהצהירו כי לא היו צופים את שאירע. זוכה בערעור במחוזי, והמדינה ערערה.	אדם סביר יכול וצריך היה לצפות את שאירע, ולנקוט אמצעי זהירות סבירים. המבחן לזהירות לעומת רשלנות נקבע "לפי מידותיו של האדם הסביר". הצפיות הסבירה נקבעת בהתאם לנסיחון החיים והידיעה הכללית שבידי השופט.
רשלנות	ע"פ 385/89 אבנת	אבנת ולופטג החזיקו כלבים ללא אמצעי זהירות, ואלו נשכו אחרים. הורשעו באי-נקיטת אמצעי הזהירות, ס' 338(6).	בתחילה היה "האדם הסביר" אדם מן השורה; עם הזמן הוכרע כי מידת הסבירות היא לפי ידיעותיהם הכלליות של השופטים וניסיון חייהם, מחד גיסא, ובסיס דרישות החברה מאדם שקול וזהיר, מאידך גיסא. העבירה היא עבירת סכנה מופשטת, לכן תידרש מידת רשלנות גבוהה לצורך הרשעה.

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
מחשבה פלילית מיעוהת	ע"פ 406/72 שניר	שניר בא עם אקדח טעון לבית חמותו, שם נמצאו חמותו, אשתו, גיסו ועוד אישה. גיסו של שניר העליבו, ושניר ירה בחמותו ובאחרים, והרג את חמותו. שניר טען כי לא פעל מתוך כוונה אלא בטשטוש חושים, ולחילופין כי לא התכוון להרוג את חמותו אלא את אשתו.	בהמ"ש לא מאמין לדברי שניר. אף במצב של התרגזות קיצונית ולאחר שתיה מרובה עדיין עומדת החזקה: אדם מתכוון להשיג את תוצאותיו הטבעיות של מעשהו. המתכוון כוונה-תחילה להרוג את ראובן והורג את שמעון, דינו דין רוצח.
מחדל	ע"פ 115/77 לב	חביב ולב היו מנהלים בחברת 'רמדו'. עובדים בחברה העבירו תעודות שקילה מזויפות על מטעני אבן שלא נמסרו, והם ידעו זאת. הורשעו בניסיון לקבל כספים במרמה ובנסיבות מחמירות. ערערו בטענה שאין להרשיעם על בסיס ידיעתם ומחדלם אלא אם היו שותפים לקשר.	מחדל אינו מהווה סיוע, אלא אם כן קיימת חובת עשה הנובעת מן הדין, מהתחייבות או מאופי התפקיד. מעביד היודע שעובדו עובר עבירה במסגרת תפקידו, חייב למנעה, אחרת הוא מסייע. בנסיבות העניין חביב ולב לא נחשבים למסייעים אלא אחראים ישירות (הכספים אמורים היו להגיע לחברה ואליהם).
מחדל	ע"פ 450/86 גילה	גילה היה קצין מנהל אזרחי בנפת רמאללה. יצא ללוות חבלן, ביודעו על כוונת קבוצת יהודים להטמינם, ולא הזהיר את החבלן, אשר נפצע קשה מהתפוצצות המטען. גילה הורשע בגרימת חבלה ברשלנות, בהפרת אמונים ובאי-מניעת פשע.	מעשה הפרת אמונים יכול להתבטא במחדל. הימנעות גילה מדיווח על תוכנית המתקמת – עבירה. הגם שגילה לא ידע מיהם "פלונים" הזוממים להניח מטען – ידע די כדי שתחול עליו חובה לפעול.
מחדל	ע"פ 1713/95 פרידמן	פרידמן ואשתו התעמתו כשהיא שיכורה. אשתו ניסתה לדקור את פרידמן, שדקרה חזרה פעמיים וגרם לחדת עורק מרכזי. פרידמן הציע לחבוש ידה אך נדחה. אז המתין פרידמן זמן מה מבלי הזעק עזרה, ואשתו מתה.	פרידמן נושא באחריות לגרימת מות אשתו. על פרידמן לא חלה הגנת "הגנה עצמית", אך גם לו היתה חלה, היתה עליו חובה לפעול כמי שיצר את הסיכון לאשתו, ואין נפקא מינה שלו הגנה לגביו. פרידמן היה מודע לכך שעלול להיגרם מות אשתו בעקבות דקירותיו.
מחדל; עזרים לעבירה	פוליאקוב	שניים תכננו לרצוח אישה. נכנסו יחד עמה לרכבו של פוליאקוב לנסיעה לכיוון ת"א. החלו לחנקה, וביקשו שייסע לכיוון רמאללה. פוליאקוב עשה כבקשתם.	פוליאקוב מסייע – לא מבצע בצוותא כי לא היה חלק מן התכנון המוקדם. סיוע במחדל אפשרי גם בהיעדר חובה מסוימת לפעול, שכן העבירה עצמה היא מקור חובה מתאים.
מחדל	ע"פ 2247/10 ימיני		
מחדל; עזרים לעבירה	רע"פ 3626/01 וייצמן	המערערים נסעו ברכב בו נהג חברם בפראות. החבר פגע בשוטר שסימן לו לעצור, לא עצר והמשיך בנסיעה. המערערים לא גרמו לנהג לעצור, לעזור לנפגע ולדווח.	אוששה ההרשעה בסיוע במחדל לשתי עבירות מחדל: הפקרה ואי-דיווח. [דיון של חשין בשאלת מקורות החובה לפעול]

נושא	פרשה	המקרה	ההלכה
יחוס	ע"פ 402/75 אלגביש	אלגביש היתה מורה שהדריכה קבוצת ילדים בטיול לחוף הכינרת. הילדים הפליגו במס' סירות, בתנאי רוח מסוכנים, ובהרכבים שחלקם ללא אדם היודע לנווט ולחתור. המערערת הצטרפה לאחת הסירות. השיט השתבש ואחת התלמידות שירדה למים בבגדיה מתה. לבסוף חולצו התלמידים ע"י סירת דייג שעברה במקום. אלגביש הורשעה בגרימת מוות ברשלנות; בערעור נטען כי נותק הקשר הסיבתי.	מידת הזהירות הנדרשת היא בהתאם למבחן הצפיות (הסבירה). חובת מורה לפקח על קטין שנמסר לידיה היא כחובת הורה הקטין; והיא משתנה לפי נסיבות המקרה. חובת המורה כללה גם מניעת כניסת התלמידים למצב מסוכן, וגם פיקוח צמוד. התערבות גורם זר איננה מנתקת לכשעצמה את הקשר הסיבתי. התנהגות הילדה שירדה למים היתה רשלנית אך בגדר הצפיות הסבירה של אלגביש.
יחוס; תשלום	ע"פ 7832/00 יעקובוב	יעקובוב נהג להכות את אשתו. יום אחד הכה אותה, איים עליה וגרם נזק לרכושם המשותף. האשה לא יכולה הייתה עוד לסבול את מצבה, קפצה מן החלון ומתה. יעקובוב הורשע בגרימת מוות ברשלנות, ערער וטען שלא יכול/אמור היה לצפות את שהתרחש.	אדם סביר היה יכול להיות מודע לאפשרות התאבדות אשתו בעקבות ההתעללות. הקשר הסיבתי אינו מתנתק אם הגורם הישיר למוות היה מעשהו של אחר ברשלנות חמורה/פיזיות/כוונה – אם לנאשם צפיות סבירה של מעשה האחר. הצפיות הסבירה משקפת את יכולתו – ולא מודעותו – של "אדם מן היישוב". 'אדם סביר', 'אדם מן היישוב', 'האדם הרגיל' – אלו מונחים נרדפים.
יחוס	ע"פ 334/74 ג'מאמעה	ג'מאמעה ביקש להרוג את ארוסתו, חנק אותה, וחשב שמתה. ג'מאמעה השליך את ה"גופה" לבאר. הארוסה לא מתה למעשה אלא רק איבדה הכרתה בחניקה, ומתה מטביעה כאשר הושלכה לבאר. ג'מאמעה הורשע ברצח, אך טען שבהשלכה לבאר לא כיוון אלא לסלק גופה.	יש לבחון יחד סדרת פעולות אם הינה רצופה מבחינת הכוונה. אין נפקא מינה אם הפעולה בסדרה המשיגה את המטרה שונה מן הפעולה המתוכננת להשיג את המטרה.
יחוס	ע"פ 341/82 בלקר	בלקר זרק את אישתו מחלון בית, נגרם לה מוות מוחי אך מותה הלבבי התרחש רק בניתוק המכשירים בבית-החולים. בלקר הורשע ברצח, וערער בטענה כי המוות לא נגרם כתוצאה מפעולתו	מוות מוחי הוא מוות לצורך חוק העונשין. שטרסברג-כהן: גם לולא היה נחשב המוות המוחי למוות, מתקיים קשר סיבתי משפטי בין מעשהו של בלקר למוות, בהתאם לגישת פלר, שכן הבעל התכוון להמית א
עצמות עיניים	ע"פ 3417/99 הר-שפי	הר-שפי ידעה על תוכניות יגאל עמיר להתנקש בראש-הממשלה רבין ולא פעלה.	אין להחיל את כלל "עצמות עיניים" על עבירת אי-מניעת פשע – תהיה זו דרישה מרחיקת-לכת מדי.
עצמות עיניים	ע"פ 4089/07 סייף	סייף, כפיר ואבו מוך הסיעו פעילים פלסטינים למקום פיגוע התאבדות והורשעו בביהמ"ש המחוזי בעבירות הריגה וחבלה חמורה.	לצורך עצמות עיניים יש להראות חשד סובייקטיבי ולא די שראוי היה לאדם סביר לחשוד. עם זאת ניתן להשתמש בנסיבות אובייקטיביות כחזקה ראייתית. אבו מוך הציג גרסה סבירה לפיה חשב שנוסעיו אינם מתכוונים לפגוע אלא לבצע עבירות כגון עסקת סמים; לא כך המערערים האחרים. ההרשעה של אחד המערערים הומרה לגרימת מוות ברשלנות.

ההלכה	המקרה	פרשה	נושא
<p>הדרישה כי נאשם שבלבו התעורר חשד ממשי שמא האישה אינה מעוניינת בקיום יחסי-מין עמו יברר את הסכמת האישה עובר למגע המיני, אינה מהווה דרישה מוגזמת. אזולאי לא יכול היה להסיק הסכמה למעשיו, מכאן שעצם עיניו.</p>	<p>אזולאי הורשע באונס לאחר שגרסת המתלוננת נמצאה כסבירה. המתלוננת לא הביעה התנגדות במילים, אך "קפאה", וכן הנסיבות לקיום יחסי-המין לא התאימו להסכמה (בית נטוש, שליטה של אזולאי בפעולות). ערער בין היתר בטענה כי לא הוכח שהיה מודע לאי-הסכמתה.</p>	<p>ע"פ 5938/00 אזולאי</p>	<p>עצירת ענינם</p>